

Full diocesà

9 de març del 2025

p4 i p5 —Més representacions diocesanes participen a Roma en actes del Jubileu

p5 —El bisbe Romà nomena nous delegats episcopals

Quaresma 2025

El Papa ens proposa
un pelegrinatge espi-
ritual de conversió i
d'esperança

«Durant quaranta dies l'Esperit el conduïa pel desert, i era temptat pel diable»

Diumenge I de Quaresma / Cicle C

Lectura del llibre del Deuteronomi

Moisès digué al poble: «El sacerdot rebrà de les teves mans la cistella on portes les primícies dels fruits de la terra, i la deixarà davant l'altar del Senyor, el teu Déu. Després, a la presència del Senyor, el teu Déu, declararàs: "El meu pare era un arameu errant que baixà amb poca gent a l'Egipte per viure-hi com a foraster. Allà es convertiren en un gran poble, fort i nombrós. Els egipcis ens maltractaren, ens oprimiren i ens imposaren una feina dura. Llavors vam cridar al Senyor, Déu dels nostres pares, i ell escoltà el nostre clam i tingué en compte la nostra opressió i el nostre treball forçat. El Senyor ens va fer sortir d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós, enmig de senyals, de prodigis i d'un gran pànic, ens va introduir en aquest lloc i ens va donar aquest país que regalima llet i mel. Per això he portat aquestes primícies dels fruits de la terra que vós, Senyor, m'heu donat.»

»Després deixa aquells fruits davant el Senyor, el teu Déu, i adora'l.»

(26,4-10)

Salm responsorial

Estigueu vora meu en els perills, Senyor.

[90]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Què diu l'Escriptura, germans? «Tens la paraula molt a prop teu; la tens als llavis i al cor.» Aquesta «paraula» és la fe que proclamem: si amb els «llavis» reconeixes que Jesús és el Senyor i creus de «cor» que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, seràs salvat, perquè la fe que ens fa justos la portem al cor, i la professió de fe que ens duu a la salvació la tenim als llavis. Diu l'Escriptura: «Cap dels qui creuen en ell no serà defraudat.» Aquí no hi ha cap diferència entre jueus i no jueus: uns i altres tenen el mateix Senyor, que enriqueix tots els qui l'invoken, perquè «tothom qui invocarà el nom del Senyor serà salvat».

(10,8-13)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús, ple de l'Esperit Sant, se'n tornà del Jordà, i durant quaranta dies l'Esperit el conduïa pel desert,

i era temptat pel diable. Durant aquells dies no menjava res i a la fi quedà extenuat de fam. El diable li digué: «Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa.» Jesús li va respondre: «Diu l'Escriptura que l'home no viu només de pa.» Després el diable se l'endugué amunt, li ensenyà en un instant tots els reialmes de la terra i li digué: «Et puc donar tot aquest poder i la glòria d'aquests reialmes; tot m'ha estat confiat a mi, i ho dono a qui jo vull; adora'm i tot serà teu.» Jesús li respongué: «L'Escriptura diu: "Adora el Senyor, el teu Déu, dóna culte a ell tot sol."» Després el conduí a Jerusalem, el deixà dalt la cornisa del temple i li digué: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix des d'aquí; l'Escriptura diu que "ha donat ordre als seus àngels de guardar-te" i que "et duran a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres".» Jesús li respongué: «Diu l'Escriptura: "No temptis el Senyor, el teu Déu."»

Esgotades les diverses temptacions, el diable s'allunyà d'ell, esperant que arribés l'oportunitat.

(4,1-13)

«Diu l'Escriptura:
"No temptis el
Senyor, el teu
Déu"»

«...si ets fill de Déu»

Andrey Castrillón, prev.

El relat de les temptacions de Jesús al desert ens mostra que ell és realment el Fill de Déu i que vol ser fidel al Pare. Quan va ser batejat, Déu va declarar des del cel que Jesús era el seu fill estimat. Ara, conduït per l'Esperit Sant al desert, ha d'enfrontar-se al diable, que intenta fer-lo dubtar de la seva missió i buscar un camí més fàcil. Però Jesús sap qui és i quin és el propòsit de la seva vida, i per això es manté ferm. En cadascuna de les temptacions, el diable intenta seduir Jesús per a viure una lògica diferent de la de Déu Pare. Li proposa ser un Messies que se sotmet a les expectatives i interessos merament humans: resoldre el problema de la fam, realitzar la seva obra basant-se en el poder i les riqueses, fascinar la gent amb il·lusionismes màgics... Jesús, però, no cedeix a cap d'aquestes propostes. No entra en discussions amb el diable ni intenta justificar-se, sinó que respon amb la Paraula de Déu, demostrant la seva confiança total en el Pare. Sap que el camí de Déu no és el del poder ni la glòria fàcil, sinó el de l'amor i el lliurament als altres. La seva missió no és evitar el sofriment, sinó donar la vida per la salvació de tothom. Per això rebutja les temptacions i es manté fidel fins a la fi.

Nosaltres també experimentem les temptacions en el nostre dia a dia. Sovint, volem posar les nostres necessitats materials per damunt de tot, volem poder i reconeixement o demanem a Déu que ens solucioni els problemes sense esforç per part nostra. Però Jesús ens ensenya que la vida cristiana es basa en la confiança en Déu, en l'amor als altres i en la humilitat. La Quaresma és un temps ideal per a reflexionar sobre les nostres temptacions i demanar força per a seguir el camí de Jesús amb fidelitat i coratge.

La imatge

No permeteu que nosaltres caiguem en la temptació, ens fa demanar Jesús al Pare. Avui tenim un manual de temptacions per practicar. El diable proposa a Jesús maneres fàcils, sense esforç, espectaculars, per a viure. Ell respon amb textos bíblics: la Paraula. Un bon exercici quaresmal, confrontar les nostres maneres de fer amb la Paraula. El Pare ens ajudarà a no caure en la temptació.

La temptació de Jesús (1860).
Schnorr von Carolsfeld

Agenda

Lit. hores: Setmana I

10 dilluns

—Sant Macari de Jerusalem
Lv 19,1-2.11-18 / Salm 18 /
Mt 25,31-46

11 dimarts

—Sant Eulogi de Còrdova, pvre. mr.
Is 55,10-11 / Salm 33 / Mt 6,7-15

12 dimecres

—Sant Innocenci I, papa
—Santa Lluís Orione, pvre. i fund.
Jn 3,1-10 / Salm 50 / Lc 11,29-32

13 dijous

Aniversari de l'elecció del Papa
Francesc (2013)
—Sant Nicèfor, bisbe mr.
Est 14,1.3-5.12-14 / Salm 137 /
Mt 7,7-12

14 divendres

Dia d'abstinència
—Santa Florentina, vg.
Ez 18,21-28 / Salm 129 /
Mt 5,20-26

15 dissabte

—Santa Madrona, vg. mr.
—Santa Lluïsa de Marillac, fund.
Dt 26,16-19 / Salm 118 /
Mt 5,43-48

16 diumenge II de quaresma / Cicle C

—Santa Eusèbia, abadessa
Gn 15,5-12.17-18 / Salm 26 /
Fl 3,17-4 / Lc 9,28b-36

Més presència del bisbat a Roma amb motiu del Jubileu

Mn. Joan Antoni Castillo i Dani Font es fan presents al Vaticà

El bisbat de Vic ha participat en diverses activitats a Roma, amb motiu del Jubileu 2025.

Jornades de delegats de catequesi

En primer lloc, un any més, la Conferència Episcopal Espanyola va organitzar les Jornades Nacionals de Delegats de Catequesi i Catecumenat, que enguany han tingut lloc els dies 11, 12 i 13 de febrer a Roma per ser any Jubilar.

Això va ser a la casa St. Joan d'Àvila al Col·legi Espanyol. El títol de les jornades era: «Importància de la trobada amb Jesucrist en la catequesi». Es va iniciar la tarda del dia 11 de febrer

amb una ponència de Mons. Rino Fisichella, proprefecte del Dicasteri per a l'Evangelització, ponència seguida de diverses comunicacions sobre el Jubileu i la catequesi, a càrrec de l'equip del Jubileu.

El dimecres els participants van assistir a l'audiència i catequesi del Papa, amb la sala plena de gom a gom. Seguidament, el bisbe José Rico Pavés, que presideix la Comissió d'Evangelització i Catequesi, va encapçalar els actes jubilaris amb el pas per la Porta Santa. La resta del matí hi hagué temps per a pregar, confessar-se i visitar la basílica de Sant Pere, fins que començà la missa, presidida pel l'arquebisbe Fisichella.

La delegació del SIC (Secretariat de Catequesi de Catalunya), formada per una dotzena de delegats i altres membres de les delegacions, van dinar junts a prop de la Penitencieria Apostòlica, on a la tarda el cardenal Donatis, penitencier major, ens va parlar de la catequesi com a procés de conversió. Després tornaren al Vaticà per una visita a la Capella Sixtina, la Capella Paulina, la Sala Ducal i altres dependències.

El darrer dia, dijous 13 de febrer, van ser acollits a la seu de la Conferència Episcopal Italiana i, durant el matí, els responsables de la catequesi i del catecumenat a Itàlia van compartir amb nosaltres la seva tasca i experiència. La ponència principal anà a càrrec de

Nomenament de delegats episcopals per a les Causes dels Sants i de les Persones amb Discapacitat

El bisbe Romà ha signat el 19 de febrer els nomenaments següents: **Mn. Joan Prat Jorba**, delegat episcopal per a les Causes dels Sants. Vicepostulador per a la Causa de Beatificació o declaració de martiri dels Servents de Déu Jaume Serra Jordi, sacerdot, i companys sacerdots i seglars de la diòcesi, immolats durant la persecució religiosa de la II República espanyola (1936-1939). Vicepostulador per a les Causes de Beatificació del Venerable Dr. Josep Torras i Bages i de la Serventa de Déu Josefina Vilaseca Alsina. **Mn. Ruben Junquera Segarra**, diaca, delegat episcopal de Pastoral de Persones amb Discapacitat.

Mons. Alberto Royo, del Discasteri de les Causes dels Sants, sobre «Com formar els catequistes per a iniciar a la trobada amb Jesucrist i a la santedat». Havent dinat, van començar el retorn cap a casa amb la riquesa d'haver compartit amb tants delegats l'esperança jubilar romana.

El Jubileu dels artistes i del món de la cultura

En el marc del «Jubileu dels artistes i del món de la cultura», el dia 15 de febrer es va celebrar la conferència internacional «Sharing Hope. Horizons for cultural heritage», una jornada de treball organitzada pel Dicasteri de Cultura i Educació del Vaticà i pels

Museus Vaticans, i presidida pel prefecte del dicasteri, Mons. José Tolentino de Mendonça. Hi va participar el delegat episcopal del Patrimoni Cultural del bisbat de Vic, i coordinador de Catalonia Sacra, Dani Font.

El motiu de la jornada era reflexionar sobre la transmissió del coneixement del patrimoni cultural d'arrel religiosa. Fa temps que hi ha preocupació per la creixent desconexió de les noves generacions respecte al llegat cultural i patrimonial. Aquest llegat és una herència fonamental en la construcció de la identitat, tant individual com col·lectiva; si no hi ha una transmissió d'aquest llegat, la persona queda òrfena d'uns valors culturals que han anat

estructurant la nostra societat al llarg dels segles.

Les institucions culturals vinculades a l'Església no solament son custòdies del patrimoni cultural i de la memòria que suposa, sinó que també han de cercar les claus per a descodificar, transmetre i reinterpretar el significat profund de l'herència religiosa i artística. Durant la jornada es van anar exposant casos per a afavorir aquesta connexió.

La trobada va acabar amb la redacció i signatura d'un manifest en què els responsables culturals de l'Església enumeren els reptes que tenen al davant i es comprometen a afrontar-los amb esperança.

Quaresma 2025: caminem junts en l'esperança

Missatge complet del Sant Pare

Benvolguts germans i germanes:

Amb el signe penitencial de la cendra al cap, iniciem el pelegrinatge anual de la santa Quaresma, en la fe i en l'esperança. L'Església, mare i mestra, ens convida a preparar els nostres cors i a obrir-nos a la gràcia de Déu per poder celebrar amb gran alegria el triomf pasqual de Crist, el Senyor, sobre el pecat i la mort, com exclamava sant Pau: «La victòria ha engolit la mort. Oh mort, on és la teva victòria? On és l'agulló que t'incitava?» (1Co 15,54-55). Jesucrist, mort i ressuscitat, és, en efecte, el centre de la nostra fe i el garant de la nostra esperança en la gran promesa del Pare: la vida eterna (cf. Jn 10,28; 17,3).

En aquesta Quaresma, enriquida per la gràcia de l'Any Jubilar, desitjo oferir-vos algunes reflexions sobre el que significa caminar junts en l'esperança i descobrir les crides a la conversió

que la misericòrdia de Déu ens adreça a tots nosaltres, de manera personal i comunitària.

Primer de tot, caminar. El lema del Jubileu, «Pelegrins d'esperança», fa pensar en el llarg viatge del poble d'Israel cap a la Terra promesa, narrat en el llibre de l'Èxode; el difícil camí des de l'esclavitud a la llibertat, volgut i guiat pel Senyor, que estima el seu poble i sempre li és fidel. I no podem recordar l'èxode bíblic sense pensar en tants germans i germanes que avui fugen de situacions de misèria i de violència, buscant una vida millor per a ells i els seus éssers estimats. Sorgeix aquí una primera crida a la conversió, perquè tots som pelegrins en la vida. Cadascú es pot preguntar: Com em deixo interpel·lar per aquesta condició? ¿Estic realment en camí, o una mica paralitzat, estàtic, amb por i falta d'esperança; o satisfet en la meua zona de confort? Busco camins d'alliberament

de les situacions de pecat i falta de dignitat? Seria un bon exercici quaresmal confrontar-se amb la realitat concreta d'algun migrant o pelegrí i deixar que ens interpel·li, per tal de descobrir el que Déu ens demana per a ser millors caminants cap a la casa del Pare. Aquest és un bon «examen» per al vianant.

Els
cristians
no som
viatgers
solitaris

7 —miscel·lània

En segon lloc, fem aquest viatge junts. La vocació de l'Església és caminar junts, ser sinodals. Els cristians són cridats a fer camí junts, mai com a viatgers solitaris. L'Esperit Sant ens impulsa a sortir de nosaltres mateixos per anar cap a Déu i cap als germans, i a no tancar-nos mai ens nosaltres mateixos. Caminar junts significa ser artesans d'unitat, partint de la dignitat comuna de fills de Déu (cf. Ga 3,26-28); significa caminar freqüent a freqüent, sense trepitjar o dominar l'altre, sense covar enveja o hipocresia, sense deixar que ningú es quedi enrere o se senti exclòs. Anem en la mateixa direcció, cap a la mateixa meta, escoltant-nos els uns als altres amb amor i paciència.

En aquesta Quaresma, Déu ens demana que comprovem si en la nostra vida, en les nostres famílies, en els llocs on treballem, en les comunitats parroquials o religioses, som capaços de caminar amb els altres, d'escoltar, de vèncer la temptació de tancar-nos en la nostra autoreferencialitat, ocupant-nos només de les nostres necessitats. Preguntem-nos davant el Senyor si som capaços de treballar junts com a bisbes, preveres, consagrats i laics, al servei del Regne de Déu; si tenim una actitud d'acolliment, amb gestos concrets, envers les persones que s'acosten a nosaltres i a tots els qui són lluny; si fem que la gent se senti part de la comunitat o si la marginem. Aquesta és una segona crida: la conversió a la sinodalitat.

En tercer lloc, recorrem aquest camí junts en l'esperança d'una promesa. Que l'esperança que no defrauda (cf. Rm 5,5), missatge central del Jubileu, sigui per a nosaltres l'horitzó del camí quaresmal cap a la victòria pasqual. Com ens va ensenyar el papa Benet XVI en l'encíclica *Spe salvi*, «l'ésser humà

necessita un amor incondicionat. Necessita aquesta certesa que li fa dir: “Ni la mort, ni la vida, ni els àngels, ni les potències, ni el present ni el futur, ni els poders, ni el món de dalt ni el de sota, ni res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre” (Rm 8,38-39)». Jesús, el nostre amor i la nostra esperança, ha ressuscitat i viu i regna gloriós. La mort ha estat transformada en victòria i en això rau la fe i la gran esperança dels cristians: en la resurrecció de Crist!

Aquesta és, per tant, la tercera crida a la conversió: la de l'esperança, la de la confiança en Déu i en la seva gran promesa, la vida eterna. Hem de preguntar-nos: ¿Tinc la convicció que Déu perdona els meus pecats, o em comporto com si pogués salvar-me tot sol? Anhele la salvació i invoco l'ajut de Déu per a acollir-la? ¿Visc concretament l'esperança que m'ajuda a llegir els esdeveniments de la història i m'impulsa al compromís per la justí-

cia, la fraternitat i la cura de la casa comuna, actuant de manera que ningú no quedi enrere?

Germanes i germans, gràcies a l'amor de Déu en Jesucrist estem protegits per l'esperança que no defrauda (cf. Rm 5,5). L'esperança és «l'àncora de l'ànima», segura i ferma. En ella l'Església suplica perquè «tots se salvin» (1Tm 2,4) i espera arribar un dia a la glòria del cel unida a Crist, el seu espòs. Així s'expressava santa Teresa de Jesús: «Espera, ànima meva, espera. Tu no saps ni el dia ni l'hora. Vetlla amb compte, que tot passa amb breuetat, encara que el teu desig pugui fer dubtós el que és cert, i el temps breu, llarg» (*Exclamacions de l'ànima a Déu*, 15, 3).

Que la Mare de Déu, Mare de l'Esperança, intercedeixi per nosaltres i ens acompanyi en el camí quaresmal.

Roma, Sant Joan del Laterà, 6 de febrer del 2025, memòria dels sants Pau Miki i companys, màrtirs.

Quaresma, camí de conversió

Romà Casanova, bisbe de Vic

Amb la imposició de la cendra comença la santa Quaresma, el temps litúrgic que ens duu a la Pasqua. Són quaranta dies en què, tenint la mirada fita en Jesús, recorrem un camí de renovació espiritual, per tal de poder celebrar amb el cor ben disposat el misteri pasqual de nostre Senyor Jesucrist. La centralitat de la Pasqua en la litúrgia cristiana ens demana una preparació adient que ens ajudi a viure amb gran joia el triomf pasqual de Crist sobre el pecat i la mort.

La crida a la conversió és una necessitat urgent en les nostres comunitats per a l'acompliment de l'encàrrec d'anunciar a Crist

«Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli», es diu mentre s'imposa la cendra en el ritu del dimecres de cendra. La crida a la conversió és pròpia de tostemps, però, si pot ser, encara més de la Quaresma. A la llum de l'Esperit Sant i en l'escolta més llarga de la Paraula de Déu, els fidels cristians som convidats a revisar la nostra existència i veure quina és la voluntat de Déu per a nosaltres, tant a nivell personal com familiar i comunitari. La conversió que ens demana el Senyor és una crida a viure amb més plenitud.

En l'existència cristiana tots tenim el perill de caure en l'«anem fent», una actitud que duu a la tebiesa en el cor i en la pràctica de la nostra fe. Un cristianisme sense una clara opció de seguiment de Crist perd el seu nervi propi i s'aboca a un soscaire de la pròpia identitat. *No us emmotlleu al món present: transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses*, deia sant Pau als cristians de Roma (12,2). També nosaltres, enmig d'una societat en

què impera un «paganisme» en què Déu no és present i on s'afirmen i es practiquen realitats contràries a la fe i a la vida que d'aquesta brolla, no podem restar indiferents, ans, al contrari, hem de vetllar perquè el «motlle» dominant no ens canviï el cor de fills de Déu. La fe cristiana viscuda, des de la pobresa i la humilitat, duu en ella mateixa una plenitud que omple el cor del qui lluita per viure-la amb fidelitat.

La crida a la conversió és una necessitat urgent en les nostres parròquies i comunitats per a la comunió i l'acompliment de l'encàrrec missioner d'anunci de Crist en els nostres pobles i ciutats; per això, el nostre Sínode Diocesà ens diu en el primer dels seus decrets: «Exhorto a una autèntica conversió del cor de cada un dels membres de la nostra Església diocesana, la qual demana un canvi de mentalitat des de Crist i en Crist en la lluita diària [...]. La primera actitud necessària per a una veritable conversió comunitària i eclesial és la conversió personal.»

